

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **F. P.**, zast. JUDr. Richardem Polmou, advokátem se sídlem Křížkovy schody 67/2, Mladá Boleslav, proti žalovaným: **1) Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, **2) Úřad městské části Praha 10**, se sídlem Vršovická 1429/68, Praha 10, proti rozhodnutím žalovaného 1) ze dne 15. 11. 2017, č. j. MHMP 1798971/2017, ze dne 14. 11. 2017, č. j. MHMP 1798903/2017, a rozhodnutí žalovaného 2) ze dne 25. 8. 2017, č. j. R269/2017/OOS/DUŠ-25, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2020, č. j. 4 A 4/2018 – 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se podanou žalobou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení výše označených rozhodnutí žalovaného 1). Rozhodnutím ze dne 15. 11. 2017, č. j. MHMP 1798971/2017 (dále jen „druhostupňové rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil výše uvedené rozhodnutí žalovaného 2) (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 2 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném od 1. 10. 2016 (dále jen „zákon o přestupcích“), za což mu byla podle § 49 odst. 4 téhož zákona uložena pokuta ve výši 15 000 Kč. Současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce se uvedeného přestupku měl dopustit tím, že v období od 1. 10. 2016 do 25. 1. 2017 odesílal zástupcům společnosti Ridera Stavební, a. s., T. P., Ing. J. P. a M. T. nevyžádané

a obtěžující SMS zprávy a prozváněl jejich mobilní telefony z telefonních čísel X, X či skrytého čísla, přičemž se jednalo o několik set SMS zpráv a několik set prozvánění, kdy tak činil zejména ve večerních a nočních hodinách a dále je obtěžoval odesíláním několika nevyžádaných e-mailů z adresy X nepřesahujících množství deseti e-mailů.

[2] Rozhodnutím žalovaného 1) ze dne 14. 11. 2017, č. j. MHMP 1798903/2017, bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno usnesení Úřadu městské části Praha 10 ze dne 2. 10. 2017, č. j.: R269/2017/OOS/DUŠ-27, kterým mu byla poskytnuta lhůta k doplnění odvolání proti rozhodnutí žalovaného 2) ze dne 25. 8. 2017, č. j.: R269/2017/OOS/DUŠ-25, a to v délce tří dnů ode dne doručení.

[3] Žaloba směřovala také proti výše uvedenému prvostupňovému rozhodnutí.

[4] Městský soud žalobu proti druhostupňovému rozhodnutí zamítl. Ztotožnil se s názorem žalovaného, že v daném případě byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností, že skutkové i právní závěry jsou správné a že v posuzovaném případě nebylo zasaženo do žalobcových procesních práv.

[5] Žalobu proti ostatním dvěma rozhodnutím odmítl, a to s odůvodněním, že v případě rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 14. 11. 2017, č. j. MHMP 1798903/2017, se jednalo o rozhodnutí upravující vedení řízení před správním orgánem. Tudíž je dle § 70 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „s. ř. s.“), vyloučeno ze soudního přezkumu a dle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba proti tomuto rozhodnutí nepřípustná. V případě prvostupňového rozhodnutí byla důvodem pro odmítnutí žaloby možnost podat řádný opravný prostředek, která činila žalobu proti tomuto rozhodnutí dle § 68 písm. a) s. ř. s. nepřípustnou.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá výše označený rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. kasačními námitkami, na základě kterých požaduje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení. Městský soud dle stěžovatele neopravil zjevné chyby v napadených rozhodnutích a pouze zopakoval závěry správních orgánů. Odůvodnění rozsudku bylo stručné a nepřesvědčivé, proto stěžovatel setrval na svých námitkách podaných již v žalobě proti rozhodnutím.

[7] Stěžovatel namítá, že byl zkrácen na svých procesních právech, protože ho žalovaný 2) nevyslechl a neposkytl mu možnost se k dané věci vyjádřit osobně a přímo reagovat na výsledky svědků.

[8] Dále stěžovatel namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů. Poukazuje na to, že měl být ve věci vyslechnut jím navržený svědek pan G. a proveden důkaz výpisem u mobilního operátora za účelem ověření skutečnosti jím realizovaných hovorů a nočního vyzvánění poškozených. Skutkový stav nebyl dle stěžovatele zjištěn dostatečně také z toho důvodu, že prvostupňové rozhodnutí je založeno pouze na svědectví tří svědků, jejichž důvěryhodnost zpochybňuje.

pokračování

[9] Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá, že společnost Ridera Stavební a. s. podala ještě v průběhu původního přestupkového řízení v roce 2017 další trestní oznámení ohledně stejného skutkového stavu, ve kterém si správní orgán vyžádal stanovisko mobilního operátora. V něm mobilní operátor uvedl, že nedokáže identifikovat tvůrce SMS či telefonních hovorů a e-mailů. Správní orgán toto trestní oznámení odložil z důvodu neprokázání původce hrozeb ze strany stěžovatele. Žalovaný 2) měl proto s ohledem na toto řízení autoremedurou svá rozhodnutí opravit.

[10] Dále stěžovatel namítal, že mu nebylo prokázáno, že by měl se svědky nějaký spor či problematické vztahy. Neměl tedy důvod ani motivaci zasílat výhrůžky a SMS či je prozvánět. Motivaci naopak měli svědci, neboť zastupovali společnost Ridera Stavební a. s., která v dané době měla u společnosti Mironstav, kde pracoval, pohledávky. Svědkové tudíž měli důvod a motivaci stěžovatele zastrašit.

[11] V závěru kasační stížnosti odkázal na další argumentaci ve správní žalobě podané městskému soudu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] K první námitce stěžovatele, že byl zkrácen na svých procesních právech a neměl možnost se vyjádřit k výsledkům svědků, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Ze záznamů ve spise vyplývá, že stěžovatel opakovaně nevyužil svého práva se k věci vyjádřit. Nedostavil se z pracovních důvodů na odročené ústní jednání dne 26. 4. 2017, kde byly provedeny listinné důkazy. Se stěžovatelovým vyjádřením k provedeným důkazům se měl dne 12. 5. 2017 dostavit na jednání jeho právní zástupce, ten se však omluvil, že doposud stanovisko stěžovatele nezajistil. Na žádost právního zástupce bylo následné ústní jednání za účasti svědků přesunuto na 1. 8. 2017, kam se stěžovatel opět nedostavil z pracovních důvodů. Dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích *„koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu“*. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod provádí správní orgán. Základním předpokladem náležité omluvy obviněného z přestupku je její včasnost. Omluva musí být učiněna bez zbytečného odkladu poté, co se obviněný o nemožnosti zúčastnit se ústního jednání v plánovaném termínu dozví. V opačném případě omluva nemusí být ze strany správního orgánu akceptována, i pokud by byla odůvodněna důležitými důvody (rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 26. 5. 2011, č. j. 2 As 36/2010-58). Vzhledem k tomu, že v posuzovaném případě se ani u jednoho jednání nejednalo o včasnou a tedy ani náležitou omluvu, konal žalovaný 2) ústní jednání bez přítomnosti stěžovatele. Ve lhůtě 15 dnů následně dostal stěžovatel možnost se dodatečně vyjádřit. Dodaným vyjádřením se správní orgán zabýval a veškerá stěžovatelova tvrzení zhodnotil. Nejvyšší správní soud proto neshledal námitku stěžovatele, že mu bylo zasaženo do jeho procesních práv, jako důvodnou.

[15] Svoji druhou námitku stěžovatel směřoval do oblasti dokazování. V její první části namítá, že skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně, protože prvostupňové rozhodnutí je založeno pouze na svědectví tří svědků, jejichž důvěryhodnost zpochybnil. Prvostupňové rozhodnutí skutečně vycházelo z výpovědi M. T., Ing. J. P. a T. P.. Při svém rozhodování však žalovaný 2) vycházel i z dalších důkazů. Předně se jednalo o přehled několika set SMS zpráv a desítek nepřijatých hovorů na mobilním telefonu pana Palkosky z čísla X, které stěžovatel zároveň udal jako své kontaktní číslo při podání vysvětlení, což vyplývá z úředního záznamu v trestním řízení ze dne 27. 1. 2017. Dalšími důkazy byla předložená e-mailová komunikace z adresy X. Žalovaný 2) veškeré důkazy zhodnotil jednotlivě i ve vzájemném souhrnu. Svědecké výpovědi byly v souladu s ostatními důkazy, ze kterých prvostupňové rozhodnutí vycházelo. Nebylo tedy pochyb, že skutkový stav byl zjištěn natolik, že o něm nebyly pochybnosti. Nejvyšší správní soud proto shledal tuto část námítky jako nedůvodnou.

[16] Ve druhé části námítky stěžovatel uvádí, že měly být pro správné a úplné zjištění skutkového stavu provedeny jím navržené důkazy, a to výslech pana G. a zajištění výpisu přijatých hovorů a SMS u mobilního operátora. V této části Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že dokazování provádí správní orgán dle § 3 správního řádu (resp. shromažďuje podklady) pouze v takovém rozsahu a jen tak dlouho, dokud o skutkovém stavu existují racionální pochybnosti. V tomto omezení zásady materiální pravdy se projevuje mj. zásada procesní ekonomie (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008 - 53).

[17] Podle § 52 správního řádu mají účastníci řízení právo navrhnout důkazy. Správní orgán však důkazními návrhy účastníků řízení není vázán. Z limitů zásady materiální pravdy vyplývá, že odmítnutí provést určitý důkaz může přicházet v úvahu například za předpokladu, že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, navržený důkaz není způsobilý tvrzenou skutečnost vyvrátit nebo potvrdit anebo provedení důkazu je nadbytečné, neboť skutečnost, která má být dle důkazního návrhu dokazována, byla již provedenými důkazy zjištěna a nejsou o ní důvodné pochybnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 59/2008 - 53). V případě výslechu pana G. se jednalo o situaci, kdy nebylo ani z popisu stěžovatele jasné, k čemu by se měl v dané věci vyjádřit a jaké informace by měl přinést. Žalovaný 2) proto provedení tohoto důkazu s řádným odůvodněním odmítl.

[18] Provedení důkazu oslovením mobilního operátora ohledně přijatých hovorů a SMS pro ověření majitele telefonního čísla odesílaných zpráv a hovorů by bylo možné označit za nadbytečné, neboť jak již uvedl Nejvyšší správní soud v bodě [15] tohoto rozhodnutí,

pokračování

skutkový stav byl zjištěn natolik, že o něm nebyly pochybnosti. Ani tato část námitky stěžovatele proto není důvodná.

[19] K námitce stěžovatele, že společnost Ridera podala ještě v průběhu původního přestupkového řízení v roce 2017 další trestní oznámení se stejným skutkovým stavem, které správní orgán odložil, je nutno uvést, že ji stěžovatel vznesl poprvé až v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se jí tak dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nemohl zabývat.

[20] Dále stěžovatel namítal, že mu nebylo prokázáno, že by měl se svědky nějaký spor či problematické vztahy, že naopak svědci působící ve společnosti Ridera Stavební a. s. měli motivaci ho poškodit a zastrašit, protože tato společnost měla u společnosti Mironstav, kde pracoval, pohledávky. V tomto se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s odůvodněním městského soudu v bodu 25. rozsudku, že *„předmět přestupkového řízení nijak nesouvisel s relevantními skutkovými zjištěními ohledně existence pohledávek mezi oběma společnostmi a společnost Mironstav nebyla zásadním způsobem závislá na žalobcově osobě“*. Zároveň platí, že primárně je důkazní břemeno na správním orgánu, pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, v tomto případě svědecké výpovědi a motivy M. T., Ing. J. P. a T. P., přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Pouhé tvrzení stěžovatele, že neměl s uvedenými svědky spor a že spíše oni měli důvod ho zastrašit, nebylo způsobilé zpochybnit důkazní prostředky provedené žalovaným 2) a jím navržené důkazní prostředky neměly potenciál tato jeho tvrzení doložit. Ani tato námitka proto dle Nejvyššího správního soudu není důvodná.

[21] V posledním bodu kasační stížnosti stěžovatel odkázal na další argumentaci ve správní žalobě podané městskému soudu. Nejvyšší správní soud k tomuto uvádí, že stěžovatel musí podle § 104 odst. 4 s. ř. s. v kasační stížnosti mj. reagovat na argumentaci městského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné. Odkazem na argumenty v žalobě, která byla směřována z povahy věci pouze proti rozhodnutí správních orgánů, tuto podmínku nemůže splnit, a tudíž se tímto bodem Nejvyšší správní soud nemohl zabývat.

[22] Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že se ztotožňuje se závěrem městského soudu, který rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 14. 11. 2017, č. j. MHMP 1798903/2017, dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl. V souladu s názorem městského soudu nesměřovalo ani dle Nejvyššího správního soudu rozhodnutí proti meritornímu posouzení, ale pouze proti neprodloužení lhůty k podání odvolání. Jedná se tedy o kompetenční výluk dle § 70 písm. c) s. ř. s. a takové rozhodnutí je z přezkoumávání ve správním soudnictví vyloučeno dle § 68 písm. e) s. ř. s.; odmítnutí žaloby proti prvostupňovému rozhodnutí, které tvoří s druhostupňovým rozhodnutím jeden celek, z důvodu její nepřipustnosti nemělo na zákonnost napadeného rozsudku žádný vliv.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2022

JUDr. Radan Malík
předseda senátu